

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce:

S. O. A.

státní příslušnost Nigerijská federativní republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-15/ČJ-2019-000022-ZSV

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-15/ČJ-2019-000022-ZSV se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského, advokáta.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění za účelem správního vyhoštění; doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí o zajištění je nedůvodné a nadbytečné, nerespektuje požadavky na proporcionalitu obdobných druhů rozhodnutí. Žalobce shrnul závěry soudní i správní praxe týkající se institutu zajištění – zajištění je mimořádným institutem, který umožňuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu osoby, je proto nutné vždy zkoumat, zda je takový postup nezbytný. Správní orgán zkoumal možnost uložení mírnějších opatření nedostatečně. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010 č. j. 9 As 5/2010-74 a na nálezy Ústavního soudu týkající se principu proporcionality (sp. zn. Pl. ÚS 28/98 a Pl. ÚS 5/01). Žalobce namítal, že i v řízení o zajištění cizince je nutné, aby správní orgány zkoumaly, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potencionálně možný, zda např. realizaci správního vyhoštění nebrání objektivní skutečnosti – v tomto případě skutečnost, že žalobce byl v trestní věci odsouzen nepravomocně, ač v celém napadeném rozhodnutí není o této skutečnosti zmínka. Žalobce napadl rozhodnutí také z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť došlo k nedostatečnému posouzení možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný řádně neodůvodnil, proč by se žalobce neměl dostavovat ke správnímu orgánu v době policií stanovené. Žalobce byl sice obžalován z trestného činu, ale odsouzení bylo stále nepravomocné, správní orgán by měl ctít zásadu presumpce nevinny jako ústavně garantovanou zásadu (čl. 40 odst. 2 Listiny základních práva svobod). Argumentace správního orgánu, že byla podložena skutečnost, že žalobce nectí zákony České republiky, právě tím, že byl pravomocně odsouzen, nemůže obstát, správní orgán nepředložil žádné jiné skutečnosti či tvrzení. Další fatální pochybení správního orgánu spatřil žalobce v tom, že se správní orgán nevypořádal s ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaný dostatečně neindividualizoval své rozhodnutí. Poukazoval na to, že žalovaný uvedl, že složení finanční záruky není možné, neboť žalobce nemá dostatečnou hotovost. K tomu žalobce sice uvedl, že nedisponuje finanční hotovostí, to však podle jeho názoru neznamená, že by nedisponoval finančními prostředky jako takovými, pouze to značí, že nemá hotovost. Žalobci nebylo sděleno, jaká výše by měla být pro správní orgán dostačující, žalovaný zvláštní opatření odbyl s tím, že žalobce nemá hotovost. V řízení tedy byla porušena ustanovení o správním řízení. Žalobce zdůraznil, že správní orgán nešetřil oprávněné zájmy dotčené osoby, nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, nezohlednil, že žalobce je držitelem pobytového oprávnění v jiném členském státě Evropské unie a na území České republiky byl pouze velmi krátkou dobu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že byly splněny podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. První podmínka pro možnost zajištění osoby starší 15 let byla naplněna tím, že dne 18. 8. 2019 bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl dne 15. 8. 2019 zajištěn hlídkou Policie České republiky z důvodu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, dne 18. 8. 2019 byl Obvodním soudem pro Prahu 1 trestním příkazem sp. zn. 67 T 96/2019 uznán vinným, že prodal jinému neoprávněně omamnou látku, čímž spáchal přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ust. § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), za který byl odsouzen podle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 1 rok, podle ust. § 81 odst. 1 a ust. § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 3 let; podle ust. § 283 odst. 1 a ust. § 67 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku za použití ust. § 314e odst. 2 písm. e) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), byl odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 15 000 Kč vyměřenému podle ust. § 68 odst. 1 a 2 trestního zákoníku v 30 denních sazbách po 500 Kč; dále byl podle ust. § 70 odst. 1 trestního zákoníku za použití ust. § 314e odst. 2 písm. f) trestního řádu odsouzen k trestu propadnutí věci, a to finanční částky 1 000 Kč uložené na účtu Městského státního zastupitelství. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že by protiprávní jednání žalobce pokračovalo i nadále v případě, že by nebyl při prodeji odhalen. Žalobce prokazatelně a vědomě porušil právní předpisy České republiky, v tomto jednání by podle názoru žalovaného pokračoval. Byla tak naplněna podmínka dle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců., neboť je nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V daném případě nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný měl za to, že se neodchýlil z limitů diskreční pravomoci, jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil. Byl také přesvědčen, že výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl důvody vydání napadeného rozhodnutí, jasně definoval, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření. Pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, přistoupí k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Na základě dosavadního chování žalobce dospěl žalovaný k závěru, že existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění by byl zmařen. K námitce, že žalobce byl odsouzen nepravomocně, žalovaný uvedl, že si byl vědom presumpce nevin, ale dle zákona o pobytu cizinců bylo nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný je pak povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu s právními předpisy. Podle žalovaného z jednání žalobce bylo zřejmé, že existuje nebezpečí, že žalobce opakovaně a závažným způsobem naruší veřejný pořádek, neboť jeho předešlé jednání demonstruje, co si myslí o právním pořádku České republiky. Žalovaný vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151. Zajištění tak je zcela vhodné a přiměřené opatření.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 2. 10. 2019 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

5. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-1/ČJ-2019-000022, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-2/ČJ-2019-000022 o zajištění cizince, trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 8. 2019 sp. zn. 67 T 96/2019, záznamy z cizineckého informačního systému vztahující se k osobě žalobce a z dalších databází dostupných Policii České republiky, úřední záznam Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha 1, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obecné kriminality, 5. oddělení obecné kriminality ze dne 15. 8. 2019 č. j. KRPA-292751-21/TČ-2019-001175, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-5/ČJ-2019-000022 o umístění osoby do policejní cely – krátkodobé, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-8/ČJ-2019-000022-ZSV, usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-9/ČJ-2019-000022-ZSV o ustanovení tlumočníka, protokol o podání vysvětlení ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-10/ČJ-2019-000022-ZSV, oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-11/ČJ-2019-000022-ZSV o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-12/ČJ-2019-000022-ZSV, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-15/ČJ-2019-000022-ZSV, kterým byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 18. 8. 2019 v 10 hod. byla vyslána hlídka Policie ČR, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, na adresu Praha 1, Ovocný trh, Obvodní soud pro Prahu 1, kde se měl nacházet žalobce, v 10:45 hod. byl žalobce zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobce měl být po projednání jeho věci zajištěn a převezen na OPKPE Praha, měl se dopustit přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Žalobce byl převezen na odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kaplanova 4, Praha 4 – Chodov. Obvodní soud pro Prahu 1 vydal dne 18. 8. 2019 trestní příkaz sp. zn. 67 T 96/2019,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kterým byl žalobce uznán vinným z přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku (žalobce měl dne 15. 8. 2019 v době kolem 20:55 hod. v Praze 1, na Václavském náměstí poblíž domu č. 48, prodat za 1 000 Kč smotek s obsahem bílé krystalické látky o celkové váze 0,96 g brutto, přičemž bylo zjištěno, že se jedná o kokain, tedy o omamnou látku), za toto jednání byl odsouzen dle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, podle ust. § 81 odst. 1 a ust. § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 3 let, dále byl odsouzen dle ust. § 283 odst. 1, ust. § 67 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku za použití ust. § 314e odst. 2 písm. e) trestního řádu k peněžitému trestu ve výměře 15 000 Kč vyměřenému podle ust. § 68 odst. 1 a 2 trestního zákoníku v 30 denních sazbách po 500 Kč, dále byl dle ust. § 70 odst. 1 trestního zákoníku za použití ust. § 314e odst. 2 písm. f) trestního řádu odsouzen k trestu propadnutí věci – finanční částky ve výši 1 000 Kč uložené na účtu Městského státního zastupitelství). Při podání vysvětlení dne 18. 8. 2019 (protokol o podání vysvětlení č. j. KRPA-294717-10/ČJ-2019-000022-ZSV) žalobce uvedl, že je nigerijské státní příslušnosti, narodil se ve městě Lagos, do České republiky přicestoval v říjnu nebo v listopadu 2006, chtěl zde požádat o azyl, přicestoval na turistické vízum, azyl mu udělen nebyl, ale oženil se s občankou České republiky, nyní je rozvedený. Ženatý byl v letech 2008 až 2010, po rozvodu si našel přítelkyni a pobyt zde měl povolen za účelem soužití, po rozchodu s touto přítelkyní v roce 2012 žalobce opět získal povolení k pobytu za účelem soužití, neboť si zde našel další přítelkyni, se kterou se rozešel v roce 2017. V dubnu 2019 si zažádal o povolení k pobytu formou zaměstnanecké karty, o této žádosti ještě nebylo rozhodnuto. Žalobce dále uvedl, že dne 15. 8. 2019 se sešel s kamarádem z Afriky, přišel za nimi muž, který od nich chtěl drogy, po naléhání muže žalobce šel za skupinkou Afričanů, o kterých ví, že prodávají drogy, od jednoho z nich si vzal dávku, donesl ji muži, který mu za ni dal 1 000 Kč. Poté byl zatčen. Žalobce pracuje pro bezpečnostní agenturu X, v České republice chce zůstat, v Africe od roku 2006 nebyl, v Nigérii žije jeho bratr a sestra, není s nimi v častém kontaktu, pokud by jel do Nigérie, spojil by se s nimi. V České republice nemá žádné příbuzné, dcera S. není jeho biologickou dcerou, od rozvodu v roce 2010 ji neviděl, byl zproštěn otcovství, nikterak se nepodílí na její výchově ani na péči o ni. Žalobce nemá v České republice majetek, zdržuje se v pronajatém bytě na adrese P. 31, P. 8, za nájem hradí 10 500 Kč měsíčně. V zaměstnání si vydělá 16 až 18 000 Kč měsíčně, nemá žádné úspory. Nebere žádné léky, neužívá drogy, lékaře nenavštěvuje, je pojištěn. S nikým nesdílí domácnost, neexistuje ani osoba, vůči které by ukončení jeho pobytu v České republice bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, nemá zde žádné vazby. Porušení zákona ze dne 15. 8. 2019 je jeho prvním prohřeškem, kterého velmi lituje, odsouzení si je vědom. Není mu známa překážka, která by mu znemožňovala vycestování z České republiky. Nigérii považuje za nebezpečnou zemi, jsou tam gangy, které unášejí osoby, které se vrátí z ciziny, kvůli výkupnému. Dne 18. 8. 2019 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (č. j. KRPA-294717-11/ČJ-2019-000022-ZSV). Žalobce následně k věci uvedl, že se narodil v Nigérii ve městě Lagos, na území České republiky pobývá od roku 2006, dne 15. 8. 2019 byl zatčen a dne 18. 8. 2019 byl odsouzen za prodej drog v centru Prahy. Vzniklá situace ho mrzí. Je rozvedený, nemá žádné vlastní děti, jeho bratr a sestra žijí v Nigérii,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dále odkázal na vše, co již vypověděl (protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-12/ČJ-2019-000022-ZSV). Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 8. 2019 č. j. KRPA-294717-15/ČJ-2019-000022-ZSV byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

8. Soud posoudil předmětnou věc takto:

9. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
10. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“*
11. Podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod *každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena.*
12. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný pochybil, neboť při svém rozhodování nerespektoval zásadu presumpce neviny vycházející z čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V projednávaném případě byl dne 18. 8. 2019 Obvodním soudem pro Prahu 1 vydán trestní příkaz sp. zn. 67 T 96/2019, jehož obsah je specifikován výše. Podle ust. § 314g trestního řádu je proti příkazu možné podat odpor, a to do 8 dnů ode dne jeho doručení, pokud není odpor podán, stává se trestní příkaz pravomocným a vykonatelným. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný otázkou nabytí právní moci trestního příkazu vůbec nezabýval, ačkoli o odsouzení žalobce opřel své úvahy o naplnění podmínek zajištění cizince dle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť z jednání žalobce projednávaného v daném trestním řízení dovozoval skutečnost, že je nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušovat veřejný pořádek – na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: *„Tedy cizinec s ohledem na*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

výše uvedené aktuálně závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, neboť se dopustil výše uvedené trestné činnosti, za kterou byl dne 18.08.2019 odsouzen. (...) Jeho protiprávní jednání bylo odhaleno kontrolní činností policejní hlídky v centru Prahy a správní orgán je přesvědčen, že by pokračovalo i nadále v případě, že by nebyl odhalen. Výše popsáním jednáním cizinec prokazatelně porušil právní předpisy České republiky. Cizinec tak zcela vědomě a opakovaně porušuje právní řád a zákonné normy České republiky, a správní orgán se domnívá, že by v protiprávním jednání mohl opětovně pokračovat.“ Žalovaný považoval za zřejmé, že je dáno nebezpečí, že by žalobce mohl opětovně narušit veřejný pořádek na území České republiky, což dovozoval z odsouzení žalobce trestním příkazem ze dne 18. 8. 2019 sp. zn. 67 T 96/2019, z protiprávního jednání podle žalovaného lze usuzovat, co si žalobce myslí o právním pořádku České republiky. Žalovaný neuvedl žádnou jinou skutečnost, ve které by spatřoval nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, než dané porušení trestního zákoníku, příp. nevysvětlil a neodůvodnil, proč by jednání žalobce mohlo vést k závěru, že je zde nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušovat veřejný pořádek, bez ohledu na to, že předmětný trestní příkaz nenabyl právní moci. Městský soud v Praze je toho názoru, že takový postup nelze akceptovat, i žalovaný byl povinen ctít zásadu presumpce neviny.

13. Soud se zabýval také výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Předně odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151, ve kterém Nejvyšší správní soud sjednotil výklad daného pojmu: „Rozšířený senát shrnuje, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Městský soud v Praze dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016 č.j. 6 Azs 71/2016-50, ve kterém se uvádí: „Jediná zmínka o „trestné činnosti“ se nachází v narativní části napadeného rozhodnutí žalovaného v souvislosti s tím, že se stěžovatel nerespektováním správního vyhoštění dopustil jednání majícího znaky trestného činu maření výkonu předního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. I kdyby měl žalovaný onou páchanou trestnou činností na mysli právě tuto okolnost – což z odůvodnění rozhodnutí ovšem vůbec není jasné a seznatelné – je třeba upozornit, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 10. března 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30, nebo ze dne 19. dubna 2016, č. j. 6 Azs 31/2016 - 40) jsou obdobné úvahy žalovaného (či jiných správních orgánů) o tom, že stěžovatel nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 337 trestního zákoníku, v rozporu s principem presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Stát nemůže se stěžovatelem jednat jako s osobou vinnou z

trestného činu, pokud o vině pravomocně nerozhodl soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. ledna 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15).“ a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016 č. j. 5 Azs 2/2016-30, „V případě stěžovatele však ze správního spisu nevyplyvá, že by byl odsouzen v trestním řízení nebo že by proti němu vůbec bylo trestní řízení zahájeno (naopak lze ze správního spisu dovodit, že příslušný státní zástupce nedal souhlas se zadržením stěžovatele ani s vedením zkráceného přípravného řízení). Je možné říci, že i při posuzování, zda cizinec, resp. žadatel o mezinárodní ochranu, který byl pravomocně odsouzen za trestný čin, představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je třeba zvažovat individuální okolnosti daného případu. Pochybení krajského soudu ovšem vyplývá i z jeho závěru, že stěžovatel nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 337 trestního zákoníku. Toto tvrzení je v rozporu s principem presumpce neviny dle § 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ale zároveň je v rozporu i s § 52 odst. 2 s. ř. s., dle něhož si soud ve správním soudnictví nemůže bez dalšího sám učinit úsudek o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. V této souvislosti je možné upozornit např. na aktuální nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15...“ Z citované judikatury plyne, že při posuzování, zda by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je třeba vycházet ze specifik konkrétního ustanovení, které je vykládáno, je třeba zvažovat individuální okolnosti případu, správní orgán sám není oprávněn učinit závěr o tom, zda došlo ke spáchání trestného činu. V daném případě žalovaný učinil závěr o tom, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek pouze z nepravomocného trestního příkazu, vycházel tedy z toho, že se žalobce dopustil přečinu dle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku, ačkoli takový závěr může učinit pouze soud v trestním řízení. Městský soud v Praze odkazuje též na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2019 č. j. 16 A 13/2019-29, ve kterém se uvádí: „Aby správní orgán mohl jako důvod, dle něhož se domnívá, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, uvádět spáchání trestného činu žalobcem, musí nejdříve dojít k pravomocnému odsouzení cizince.“ I v posuzované věci lze dospět k závěru, že pokud správní orgán odkazuje na spáchání trestného činu žalobcem, měl by být žalobce za takový trestný čin odsouzen pravomocně. Pokud měl žalovaný za to, že zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je namístě i v případě pouhého podezření ze spáchání trestného činu, resp. nepravomocného odsouzení za trestný čin, měl uvést takovou úvahu do svého rozhodnutí a dostatečně ji odůvodnit, což se však nestalo, žalovaný v napadeném rozhodnutí zjevně hledí na žalobce jako by již byl za přečin dle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku pravomocně odsouzen, opakovaně pojednává o odsouzení žalobce, vychází z toho, že se žalobce daného trestného činu prokazatelně dopustil. Takové porušení zásady presumpce neviny způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto je třeba ho zrušit.

14. Žalovaný se zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí i otázkou uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jednou z podmínek dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k tomu, aby bylo možné přistoupit k zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění, je skutečnost, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Jak vyslovil kasační soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 356/2018 - 28, „[z]ajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců představuje mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak

o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale i ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. (...). Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, či rozsudek ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50).“

15. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, tedy uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí z uloženého zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude výkon správního vyhoštění mařit, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.
16. K otázce nemožnosti uložit zvláštní opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že nemá možnost ověřit, zda se žalobce skutečně zdržuje v nahlášeném místě, tedy v ulici P. 31, P. 8 a že cizinec nedisponuje finanční hotovostí, ve vztahu k zvláštním opatřením dle ust. § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců pak žalovaný vycházel pouze z toho, že žalobce byl dne 18. 8. 2019 Obvodním soudem pro Prahu 1 odsouzen pro přečin dle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Trestní příkaz však byl nepravomocný, na žalobce tak bylo nutné hledět jako na nevinného s ohledem na zásadu presumpce nevin.
17. Městský soud v Praze ohledně dalších námitek dále uvádí, že v řízení nevyplynulo, že by byl žalobce držitelem pobytového oprávnění v jiném členském státě Evropské unie, ani to, že by byl v České republice pouze krátkou dobu – žalobce přicestoval do České republiky v roce 2006 a od té doby se zde zdržuje, tuto dobu nelze označit za krátkou.
18. Ze shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
19. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce výši 9 300 Kč za 3 úkony

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10 200 Kč, tj. ve výši 2 142 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. října 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.